

א) [מוספתא פ"ג ה"א],
ב) [תענית טו: לא, כמובת
דנ: א] ממד דף ג,ג,
ד) וזמס דף קא, (ה) ט"ז
ה"ה, ו) ויקרא ז, ו) וע'
ח) וזמס פס: ד"ה כ"א.

תורה אור השלם

1. והבשר אשר יגע בכל
טמא לא יאכל באש
ישרף והבשר כל טהור
יאכל בשר: ויקרא ז יט
2. הן לא הובא את דמה
אל הקדש פנימה אבל
תאכלו אתה בקדש
באשר צוית:

ויקרא י יח

הגהות הב"ה

א) רש"י ד"ה משום
משד וכו' ומעמידים ס:;
ב) שם ד"ה שמה חון וכו'
שערפתם וא"ל פימה
יאמה: (א) תו"ב ד"ה
בשלת וכו' אפי"ן דכתיב
תשרף אלמה מתשרף
לא משמע וכו' דהוא
תשרף:

מוסף רש"י

חזור ושורפו. כלאמון
בפקד כל שעה (לעיל)
דב) כקודם לשם תשרף,
דנמקום אכלתו שרפתו
(לעיל סו:). לפני הבירה.
מקום צהר הציט שם
שם צית הדגן גדול
שורפין פסולי קדשים
קלים כלאמרון צומחים
(קד: צפק טע"ז יוס
ברכות סו: וכי"ו לע"ד
דב). שמה נכנס דמה
לפני ולפנים. מתשבותו
אתה למה שכן אמר להם
ממילה. מדקאמרי הן לא
הובא וגו' פימה וכו'ים
(קא).

מוסף תוספות

א. [ן]לעולם כדאמרינן
מעיקרא דרוקא... מוס'
שאלן. ב. דבשער המזרח
עזרת ישראל לא היו
יכולין ליכנס שוהו לפני
מזרות נשים היבה. שם.
ג. והתור נמנו באש
תשרופו, אבל מי שאינו
ראוי לאכילה שנפסל לא.
שם ע"כ.

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

חזור ושורפו כו'. אלמה מיעוטו שנפסל מעצי המערכה נמי שרפין:
כאן באכסנאי. שאין לו עלים שורפו מעצי המערכה ומתני' צבעל
הבית: **שהחזיק צדדו.** לא הטריחוהו לחור על עלים כדקתני וכן
מי שיזא אלמה צהחזיק צדדך עסקינן: **רצ זבדו.** רצ חמא מוקיס
לה ולדרצ פפא פליג ויהיב טעמא

למילתיה דרצ חמא דכיון דלית ליה
עלים שם עשאוהו כליקנין והחזיק
צדדך דקתני מתני' לאשמעינן חזרה
נקט לה ולא משום עלים דהוא הדין
ללא החזיק: **צאו לשורפו כו'.** כדמפרש
טעמא: **לידי תקלה.** ליהנות מהן
הנאה אחרת והנאה זו אין צו מעילה
דמנאי צ"ד הוא ועל מנת כן מקדישין
אותו: **משום חשד.** שלאחר שריפתן
מחזירין מותר העלים לתוך ציתן
והרואה חושדן צגונצי עני המערכה
ונהינן מהין: קני וחריסו'. קנים וחריסו'
של דקל הכל יודעים שאינם מעצי
המערכה לפי שקלים הם ושורפין מהר
ואין אש המערכה מתקיימי' בהן ומשום
חשד ליכא אצל משום צושמ איכא:
סני הסס. צמסכת תמיד: **ראש**
המעמד. הממונה על כך מעמיד
את הטמאים של צית אצל צבל צקר
בשער המזרחי כניסת כל אדם להר
הבית: **כדי לציין.** שלא נהרו מלגמא
והרי העבודה של מחר היתה מוטלת
עליהן והיה להן ליזכר: **משום חשד.**
שלא אש המערכה מלאכתן הן נחלדין
מלבוא לעבוד עבודה (א) ומעמידן שם
כדי שיראו אותם בני אדם ויודעין
שמחמת טומאה הם חלדין. ואידי
דאיירי לעיל צדך פלוגמא דמפני
החשד נקט לה להא: **מפנקי.** הכל
יודעין שבטילים הן מן המלאכה ואין
מניחין עבודה מפני מלאכתן דמי
משום חשד ליכא ואין צריך להעמידם
שם ולמאן דאמר כדי לציין צריך:
אי נמי דקגידול שישורא. מפסילי
חבליים שהיא אומנות קלה ושכרה
מעט ואין בני אדם חשודין שיחדלו
מלבוא לעבודה מפני ציטול מלאכה זו:
בתני' הפסח שנטמא או שיזא
ישרף מיד. בצרבעה עשר ואין צריך
להשהותו עד הצוקר של ששה עשר
שתעובר צורתו דהיינו לילה אחד ומיהו
צייט לא מני שריף ליה כליף לקמן
(דף פג:) דאין שורפין קדשים צייט:
נטמאו העגלים או שמטו. דאין
פסולו בגופו אלא מחמת דבר אחר
שאין לו אוכלין: **גב' בשלמא טמא.**

טעון שריפה: **דכטיב ונכשר וגו'.** וגבי קדשים קלים כתיב: **שמה**
נכנס דמה. אל הקודש לכפר בהיכל ונפסלה כדכתיב (ויקרא ו) וכל
חטאת אשר יזבח מדה וגו' א"כ הוא יפה עשיתם ששרפתם:
שמה חוץ למחילתה. חוץ לעזרה יאחת ומקרא ימירא דרשי לה
דלא איטריף פנימה אלא הכי צעא מינייהו צרישא שמה יאחתה
ולא היתה פנימה ואם כן הוא יפה עשיתם ששרפתם (א) פנימה
היתה ולא יאחת הא למדנו שאם יאחת היה לו לשורפה: **נטמא.**
והצפר אשר יגע וגו' גבי שלמים כתיב וכ"ש קדשי קדשים
דחמירי: **אלא יולא.** צמטאת אשכחן וקדשים קלים מנגלן דמנריך
ליה תנא דמתניתינן שריפה ליוולא דפסח: **לן דמה.** של בהמת
קרצן דאמרינן צוצחים (דף נו:) מנין לדס שנפסל צשקיעת
החמה שנ"א ציום הקריצו את זכחו ציום שאתה וזבח אתה מקריצו כו':
נשפך

מיד אלא בעיבור זורה אי לאו דמסיק דהלכתא גמירי לה מאי קאמר ולרצה בר צבוח דאפי"ן פיגול צעני עיבור זורה מנגלן ליימא דלא
גמירי הלכתא ומה צריך גזירה שזה אלא ודאי דפסולו בגופו ישרף מיד סברא הוא וצדס וצבעלים צעני עיבור זורה נמי סברא:
בקרדש היתה. רש"י פירש דדריש מפנימה וכן ר"ח ולר"י נראה דדריש מאכל תאכלו אותה צקודש וצמורת כהנים דריש
צמנקוס הקדשי: **בשילמא** נטמא גלי רחמנא בקדשים קלים והוא הדין בקדשי קדשים. וא"ת והא בהדיא דהיא קרא
כתיב קדשי קדשים ומאי קאמר והוא הדין כדרשין צבל שעה (לעיל ד:): והצפר לרבות עלים ולזונה יש לו מנר דאי לאו הוא הדין היה אמינא
דאתא לרבות קדשים קלים דלא צענו הכשר ולא קדשי קדשים:

פב.

רב זביר אמר לעולם כדאמר מעיקרא. פי' צוקנטרס דרצ זבד
לא פליג אדרצ חמא בר עוקבא ואינו אלא מפרש טעמו וקשה
לרצ"א דלא מנינו צדום מקום שיאמר לעולם כו' כדי לפרש ונראה
לו דרצ חמא בר עוקבא ורצ פפא לא פליגי דרצ חמא בר עוקבא

מוקי כאן באכסנאי כאן צבע"ה ואידי
ואידי צהחזיק צדדך אצל צלא החזיק
אפי' אכסנאי הוי צבע"ה אלא דלא
איירי בה ורצ פפא מוקי אדי ואידי
באכסנאי ולא פליגי אדרצ חמא בר
עוקבא ורצ זבד פליג אחרוייהו
וקסבר אכסנאי שלא החזיק עשאוהו
כליקנין אי נמי רצ פפא ורצ זבד
פליגי אליבא דרצ חמא בר עוקבא
רצ פפא סבר דרצ חמא בר עוקבא
איירי צהחזיק אצל צלא החזיק הוי
אכסנאי צבעל הציט ורצ זבד סבר
דאכסנאי אפי' לא החזיק עשאוהו
כליקנין א דוקא נקט רצ חמא בר
עוקבא צעל הציט: **היה מעמיד**
את הטמאים בשער המזרח. אפילו
צטומאת קריין מיירי ונראה לר"י
דהאי עשר המזרח היינו עשר עזרת
נשים צ וע"ג דלמר צפ"ק ציצמות
(דף ז): וצכמה דוכתי צעזול יוס איו
נכנס צמחנה לויא לא צבל צמחנה לויא
קאמר אלא מעזרת נשים ולפינים דהכי
מוכח צמסכת ללים (פ"א מ"ח) דקתני
התם עזרת נשים מקודשת ממנה שאין
צעזולי יוס נכנסין לשם: **בשילמא**
נטמא דבתיב והבשר. אין לפרש דלמיד
דקתני צמתינן קאי דכיון דכתיב
צקרא ישרף אית לן למימר דהיינו
מיד צלא עיבור זורה דאי צעזבור
לישמוק קרא מיניה ואנא ידענא
דישרף דהוא ליה נותר מדאמר לקמן
ורצה מוסף אף ר"י הגלילי דתינא כו'
אצל לרצנן דילפי מכל חטאת אשר
יזבח מדה וגו' צעני עיבור זורה
אע"ג דכתיב (א) ישרף אלמה מישרף
לא משמע מיד מיהו יש לרחות דהוא
ישרף מוקמינן לשריפת צקודש ואינו
מיותר אף יש להציא ראייה מדקאמר
צסמוק לן דמה נשפך דמה או שילא
חוץ לקלעיס מנגלן והתם לא צעני צע"כ
מנגלן שש מיד צשריפה דהתנן צדס
וצבעלים מעובר צורתו אלא מנגלן
צשריפה קאמר ושריפה דמיא מסברא
נפקא לן ולא מקרא וא"ת ומאי צריך
קרא צפסול דהס דכיון דלריך עיבור
זורה פשיטא דישרף משום נותר
ואורי' דאיטריך דלא ליעבד ליה

קצרה קודם שהיה נותר אי נמי הוה אמינא אפי' כשהיה נותר
לא ישרף לנותר שהיה ראוי לאכילה קודם שנימותר דוקא ישרף
כדמשמע לא תותירו אלא תאכלוהו צבל קשה דהיכי יליף יולא
צשריפה מחטאת דאהרן דהא ע"כ לא הודה להן משה על השריפה
דחטאת שנכנס דמה לפניס דפסולו צדס צעני עיבור זורה והס
שרפיה מיד אלא ה"ק להו הא אס הוצא יפה עשו שלא אכלוהו
דהכי כתיב רישיה דקרא מדוע לא אכלתם ומיהו נראה לרצ"א
דמינו למימר דלמיד צעני מנא לן וכולה שמעתין מסקא אליבא
דרי' יוחנן צבצירא ליה לקמן דפסול הדס הוי פסולו צגופו דחשיב
דס וצפר חדא מילתא וצפסול צעלים דוקא קתני מתניתינן צעני
עיבור זורה ושפיר מייתי השתא מחטאת דאהרן דמשה הודה להן
אס נכנס דמה לפניס שפיר עבוד דשרפיה ולן דמה נמי קצעי
מנגלן דמיד אף קשה על זה כיון דמסברא לא הוה אמרינן דישרף
מיד אלא בעיבור זורה אי לאו דמסיק דהלכתא גמירי לה מאי קאמר ולרצה בר צבוח דאפי"ן פיגול צעני עיבור זורה מנגלן ליימא דלא
גמירי הלכתא ומה צריך גזירה שזה אלא ודאי דפסולו בגופו ישרף מיד סברא הוא וצדס וצבעלים צעני עיבור זורה נמי סברא:
בקרדש היתה. רש"י פירש דדריש מפנימה וכן ר"ח ולר"י נראה דדריש מאכל תאכלו אותה צקודש וצמורת כהנים דריש
צמנקוס הקדשי: **בשילמא** נטמא גלי רחמנא בקדשים קלים והוא הדין בקדשי קדשים. וא"ת והא בהדיא דהיא קרא
כתיב קדשי קדשים ומאי קאמר והוא הדין כדרשין צבל שעה (לעיל ד:): והצפר לרבות עלים ולזונה יש לו מנר דאי לאו הוא הדין היה אמינא
דאתא לרבות קדשים קלים דלא צענו הכשר ולא קדשי קדשים:

עין משפט

ע"א מ"י פרק יט מהל'
פסולי מוקדשין הלכה
ח:
ע"ב ג ד מ"י פ"ד מהל'
ק"פ הלכ' ג:
ע"ד ו ד מ"י פ"ו מהל'
ממדין הלכה ה:
ע"ה ז מ"י פ"ד מהלכות
קרנן פסח הלכה ג
ופרין יט מהלכות פסולי
מוקדשין הלכה ז:

רבינו הגנאל

חזור ושורפו לפני הבירה.
ושנינו לא קשיא התם
באכסנאי שאין לו חצר.
מתנתו בבעל הבית.
ואכסנאי זה אי"פ שלא
החזיק בדרך עשאוהו
כליקנין ששורפין אותו
לפני הבירה בשביל ליהנות
מעצי המערכה. ת"ר באו
לשרפו בחצרותיהן מעצי
המערכה אין שומעין
להם חיישינן דלמא פיישי
מיניהו ומחליקו תחת
בשביליהו ואי בהו לדידי
הבירה אין שומעין להם
מעצי עצמן לפני
שלא לבייש מי שאין לו.
אי נמי שפא ישראו לו
ויקחם ויחשדוהו הרואים
כי עצי הקדש לקח. ואם
הם קני וחורחא כגון
קצים חריות שאין ראויין
למערכה דחתנן במדי
באלו הן גרלין להביא
במורביות של תאנה ושל
אנא ושל עץ שמן. מונינן
אותו שלא לבייש את
מי שאין לו. תנן התם
במדי בסוף פ"ה ראש
המעמד היה מעמיד את
הטמאים בשערי מזרח, רב
יוסף אמר כדי לבייש
רבא אמר מפני החשד
שפא יכנס חישדוהו שאם
יכנס חישדוהו כי לעבוד
עבודה נכנסו והם מביאים.
פי' מפתוח לאו בר עבודה
הוא. הילכך יכנס שאין
שם חשד. ואי גדיל
שישראו אין שם בויש,
שהרואה אומר במלאכתו
הוא מתעסק.

בתני' הפסח שניצא או
שנטמא ישרף מיד כו'.
יוצא מנא לן דכתיב הן
לא הובא את דמה אל
הקדש, מכלל שאם נכנס
דמה לקדש בת שרפה
היא, וכתיב וכל חטאת
אשר יזבח מדה אל אהל
מועד לכפר בקדש לא
תאכל באש תשרף פנימה,
כלומר פנימה היתה
ולא יצאת חוץ למחיצת
הקדש אכול תאכלו אותה,
מכלל שאלו יצאת טוב
עשייתם ששרפתם אותה.
ש"מ בשר היוצא חוץ
למחיצתו בן שרפה הוא.
בשילמא נטמא גלי רחמנא
בשלמים שהם קדשים
קלים והבשר אשר יגע
בכל טמא לא יאכל באש
ישרף. והוא חוץ לקדשי
קדשים, אלא יוצא אשכחן
בחטאת שהיא קדשי
קדשים שהיא בשריפה,
קדשים קלים מנא לן.